

1811 ere givne om Terrainets Benyttelse, ere optagne i den gjældende Ret paa en saadan Maade, at de skulle respekteres ikke blot af Krigsmagten, til hvem Befalingen nærmest har været henvendt, men ogsaa af de private Eiere og Brugere af Jord, hvilke den vedkommer ikke mindre end Hæren. Om at gjøre Ufsald paa denne Ret har der allermindst under Hærens nuværende Organisation kunnet være Tale. Dog har dette ikke ubeløst, at Krigsbestyrelsen har ladet det være sig magtpaaliggende alvorlig at indskræmpe ved Felttjenestevælskerne at tage omhyggeligt Hensyn til de Agerbrugendes Færd, for at Dvellerne kunne for dem afstedkomme saa liden Mlempe som muligt. Herom vidne navnlig de ovenfor omhandlede, af Andragerne selv citerede Skrivelser af 28de November 1857 og 14de Mai 1869, saavel som en Skrivelse om Færdsejen paa de offentlige Veie af 28de September 1868, som ligeledes følger i Afskrift. Naar de deri indeholdte Forskrifter, som, hvor Anledning dertil gives, jævnlig bringes i Erindring, iagttages i den Aand, hvori de ere givne, ville alle billige Forbringere formentlig derved være fyldestgjorte. At det kan være ubehageligt og generende for en Jordbruger at se militære Afdelinger færdes paa hans Mark, er naturligt; men en rolig Overveielse af, at Felttjenestevælsker ere ganske nødvendige, vil, naar Vedkommende i saadanne Tilfælde, hvor der efter hans Formening foreligger et Overgreb fra Militæretatens Side, ikke forsømmer at paatale sin Ret, medens Forurettelsen lader sig paavise, lettelig overbevise ham om, at de militære Myndigheder baade kunne og ville skaffe ham Fyldestgjørelse og Erstatning, og det vil forhaabentlig i Almindelighed uden Banstuelighed skjønnes, at den Skade, der foraarsages ved Dvellerne, ikke har havt Stort at betyde.

Krigsministeriet skjønner derfor ikke rettere, end at det af det Foransførte vil fremgaa som naturligt, at Ministeriet i Hærens Interesse ikke kan finde sig foranlediget til at tage Initiativet til Udarbejdelsen af saadanne Lovregler, som de 55 Bedoere af Nyborg Omegn uden Paaberaabelse af bestemte Kjendsgjerninger have erklæret for nødvendige. Vel vilde der ved Udarbejdelsen af saadanne Lovbestemmelser kunne opnaas den væsentlige Fordel, at den jævnlige tilbagevendende Tvivl, som kan reises om Omfanget af den Hæren tilkommende Ret, vilde kunne bringes til at forstumme. Men paa den anden Side stiller det sig overveiende tvivlsomt, hvorvidt det skulde kunne lykkes at komme til Enighed om en saadan Lov, som paa eengang bedre værne om den civile Befolknings Ret end de hidtil i saa Henseende givne Forskrifter og samtidig paa en betryggende Maade sikrede Hæren den nødvendige Brug af Terrainet. Særlig vilde man vistnok, hvis der i en Lov af den omhandlede Natur i en større Udstrækning blev optaget Forskrifter med Hensyn til Terrainets Benyttelse i de af Ansøgerne antydede Retninger, være udsat for, at den nødvendige Frihed under Dvellerne til Skade for Mandskabets Uddannelse i høi Grad vilde hæmmes.

Kauffmann.

S. Waage.

Til Rigsdagens Folkething.

1. Fra Veterinæroleev Lars Christensen om Bistand til Erhvervelse af Bevilling, hvorved der hjemles ham Ret til at praktisere som Dyrlæge. (Indbragt den 22de November 1880 af Folkethingmanden for Svendborg Amts 4de Valgkreds, M. Peder sen).

Andrageren, der er født i Horne Sogn, har i Mærene 1871 til 75 frekventeret Veterinær- og Landbohøjskolen og underkafstet sig Prøverne ved Dyrlægeexaminens 1ste og 2den Del, men en Dienesygdom tvang ham til at afbryde sine Studier og vende tilbage til sin Hjemstavn. Her søgte han derefter at ernære sig ved at tage syge Dyr under Behandling, og da hans Kure vare heldige, erhvervede han sig snart en betydelig Praxis. Han blev imidlertid, efter hvad han anfører, udsat for Forsølgelse fra andre Dyrlægers Side og gjentagne Gange tiltalt og mulkteret. Da Dyrlægenævningen efter hans Formening tilbøielig er fri Næring, har han ansøgt Ministeriet om Tilladelse til at appellere de ham overgaaede Overrettsdomme, der for at kunne appelleres uden Bevilling manglede Betingelsen: Summa